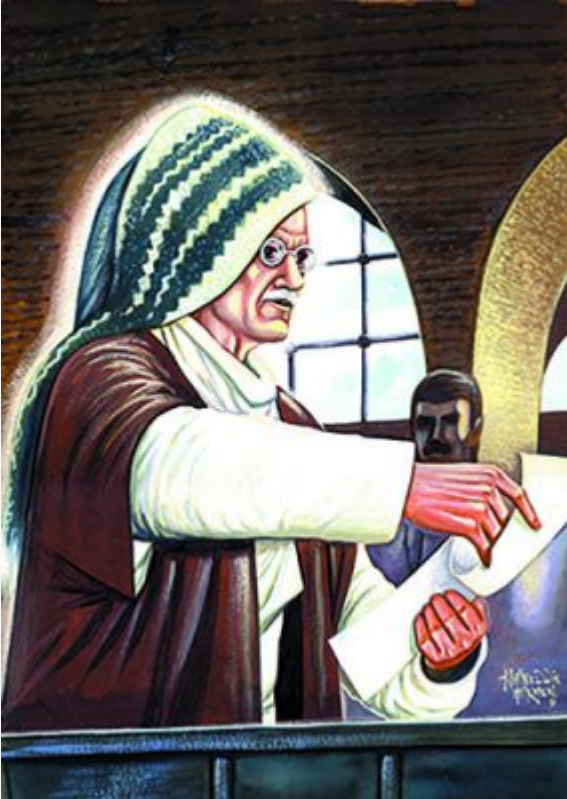
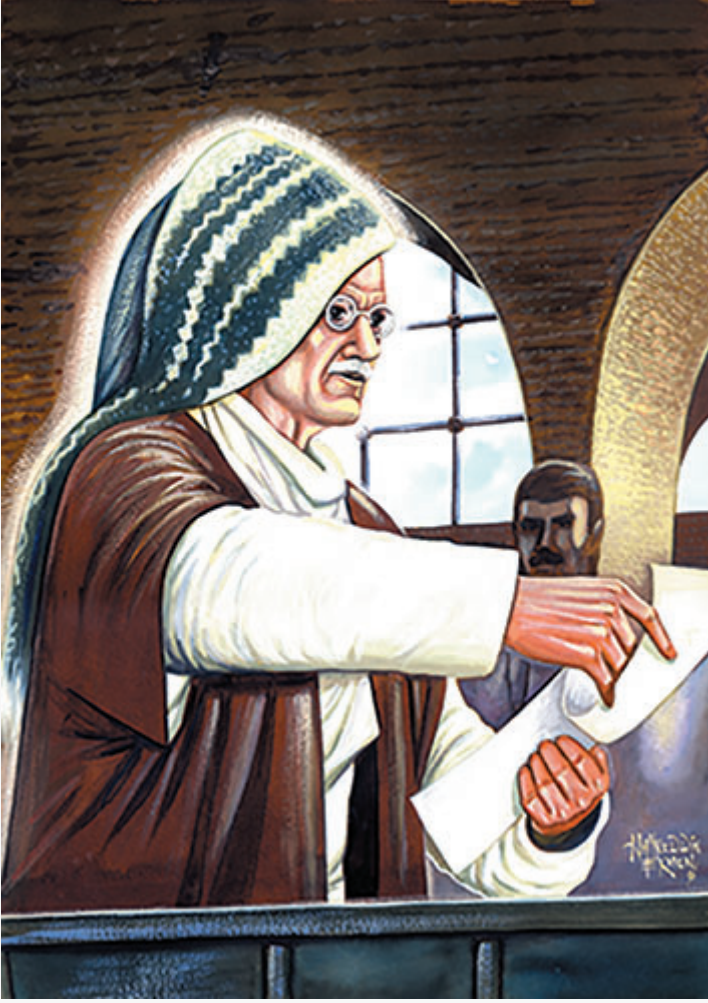

Bediüzzaman Hazretleri bedduâ etti mi?

Tebbet Sûresi'nde Rabbimiz Ebû Leheb'e lânet ve bedduâ eder. Hem tebbet, "kurusun" mânâsına bedduâdır, Ebû Leheb hakkında inmiştir. Zira o, eziyet etmek kasdıyla Efendimiz'in (asm) yoluna gizlice diken koymuş, bu işte kendisine karısı da yardım etmiştir. "Ebu Leheb'in iki eli kurusun! Kurudu da. Malı ve kazandıkları ona fayda vermedi. O, alevli bir ateşte yanacak. Odun taşıyıcı olarak karısı da (ateşe girecek). Ve boynunda

hurma lifinden bükülmüş bir ip olduğu halde”1 diye âyet biter. Görüldüğü gibi Allah (cc) Ebu Leheb ve eşine hem lânet hem de bedduâ ediyor.

Üstâd Bedüzzamân Hazretleri de Yirmi Altıncı Mektub, Dördüncü Mebhas, Dokuzuncu Mes’ele’de “Bir zaman, ben bir kısım ehl-i dalâlete mühim bir vakitte kahr ile duâ ettim”2 der. Bu hadisenin ayrıntısını Üstad’ın talebesi Çaycı Emin Ağabeyden (Emin Çayırılı) dinleyelim:

“Üstad’ın Kutb-u Azamla konuşması’

“Bir gün beraber ikinci namazını kıldık. Namazdan sonra tesbihatta iken: ‘Kambur, ben mi haklıyım, yoksa sen mi haklısın?’ diye birisine hitap ediyordu.

“Ben yine bir çok zamanlar olduğu gibi, hayretler içindeydim. Odasında benimle kendisinden başka kimse yoktu. Benim merakımı görünce, mes’eleyi şu şekilde izâh etti: ‘Onuncu Söz, haşir ve âhîret hakkındadır. Ben o eseri bir vakitler Barla’da yazıyordum. Baktım o günlerde bir İslâm düşmanı, ıslâhı gayr-i kabil... Arefeye bir kaç gün vardı. Ben bedduâ ettim. Benim bedduâma karşılık bütün Hicaz velileri ve Hicaz’daki Kutb-u A’zâm ise, onun ıslâhı için duâ ediyorlardı. Benim bedduâm ferdî kaldığı için îade edildi. Aradan uzun seneler geçti. Baktım, bu sene (1938-1939 senesi) bana nihayet hak verdiler. Ben hâlbuki bunun ıslahının gayr-i kâbil olduğunu biliyordum. Onlar nihayet bu sene başladılar bedduâ etmeye. Benim konuştuğum Kutb-u A’zam’dır; Mekke-i Mükerrema’dedir. Bütün Hicaz’la birlikte bedduâ etmeye başladı. Bana hak verdi. Ben de ona hitap ettim.”3

Görüldüğü gibi Yirmi Altıncı Mektub Dokuzuncu Mesele’de geçen ve Üstad Bedüzzamân Hazretleri’nin “Bir zaman, ben bir kısım ehl-i dalâlete mühim bir vakitte kahr ile duâ ettim”4 dediği hadisenin ayrıntısı böyledir.

Üstad Bedüzzaman Hazretleri, “Bir zaman, ben bir kısım ehl-i dalâlete mühim bir vakitte kahr ile duâ ettim” mevzusunu şöyle devam ettirir: “Bedduâma karşı, müthiş bir kuvvet-i mâneviye çıktı. Hem duâmı geri çeviriyordu, hem beni men etti. Sonra gördüm ki, o kısım ehl-i dalâlet, hilâf-ı hak icraatında bir kuvve-i mâneviyenin teshilâtıyla arkasına aldığı halkı sürükleyip gidiyor, muvaffak oluyor. Yalnız cebirle değil, belki velâyet kuvvetinden gelen bir arzuya imtizaç ettiği için, ehl-i îmânın bir kısmı o arzuya kapılıp hoş görüyorlar, çok fena telâkki etmiyorlar.”5

Burada bedduâ edilen eşhas sıradan ve basit bir şahıs değil, binler maddî ve mânevî hukuk-u ibâdî mahveden, âhîrzamânda hurûc edecek olan dehşetli şahıslardandır. Onların şerrinden her daim namaz tesbihatı ve bir kısım virdlerde ümmet istiâze ediyor. Hatta “Bunun için bin üç yüz sene zarfında emr-i Peygamberî (asm) ile bütün ümmet o fitneden istiâze etmiş, azab-ı kabirden sonra ‘Mesih Deccalın fitnesinden... Âhîrzamân fitnesinden... (Sana sığınıyoruz Allah’ım)’6’ vird-i ümmet olmuş.”7

Üstâd Bedüzzamân Hazretleri Emirdağ Lâhikası’nda lânetin câiz olduğunu, ancak vâcip olmadığını da izâh etmiştir. Ancak o mektubun son kısmına yakın bir yerde İslâmiyete darbe vuranlar için çok önemli bir noktayı da ihmâl etmemiştir. İlgili bahis şöyledir: “O eski zamana gidip lüzûmsuz, zarârlı, şerîat emretmeden o ahvalleri tetkik etmektense, şimdi bu zamanda bilfiil İslâmiyete dehşetli darbeleri vuran, binler lânete, nefrete müstehak olanlara ehemmiyet vermemek gibi bir hâlet, mü’min ve müdakkik bir zatın vazîfe-i kudsiyesine muvafık gelemes.”8 Üstâd Bedüzzamân Hazretleri’nin bedduâ ettiği bir diğer kişi de malûm Ankara valisi Nevzat Tandoğan’dır. Hadise şöyledir:

Bedüzzamân Hazretleri Nevzat Tandoğan’ın baskı ve ta’kibine uğramıştır. Bazı hatıralarda, 13 Ekim 1943 tarihinde Bedüzzamân’ın Ankara’ya getirilişi, vilayete çıkarılması ve burada cereyan eden hadiselerle yer verilmektedir. Tandoğan’ın, Bedüzzamân’a odasında zorla şapka giydirmeye kalkıştığı, başındakini çıkarıp şapkayı giymesini isteyen valiye, Bedüzzamân’ın boynunu göstererek; “Bu külah ancak bu kelle ile beraber çıkar”9 şeklinde mukabelede bulunduğu ifade edilmektedir. Bu hadise üzerine, hemen hemen hiç bedduâ etmeyen Bedüzzamân’ın Tandoğan’a “Başından bulasın!” şeklinde bedduâ ettiği belirtilmektedir. Risâle-i Nur’da, Ankara’da Bedüzzaman’a şapka giydirmek için kötü muamelede bulunan Tandoğan’ın intihar etmesi, kendi cezasının kendi eliyle verildiği şeklinde değerlendirilmektedir.10

Son Şahitler eserlerinde bedduâ ile ilgili tevafuk ettiğim yer ise şöyledir: “Hilmi Bey babası Ahmed Şükrü Efendi, babası Şeyh Mustafa Efendi de ölünce posta oturduğu için kendilerine Küçük Şeyhler denilmişti. Hilmi Bey böyle bir ailenin mensubu olarak çağımızın ulu sultanı Üstad Bedüzzamân’ın davetine koşanlardan olduğu için, Üstâd bu zata çok duâlar ediyor, bu isim hürmetine aynı isimdeki bazı zalimleri de affediyordu. Bunlardan Halk Partisi’nin dahiliye vekili ve daha sonraları genel sekreterlerden Hilmi Uran’a, Üstad Bedüzzamân şöyle hitap ediyordu: ‘Hilmi Bey! Tâliin var. Ben hapiste ve burada iken hakkımda seni merhametsiz gördüm. Ne vakit hiddet ettim, bedduâyâ niyet ettim, Hilmi Bey namında benim bir kardeşim ve Nurun has bir şakirdini her vakit hayırlı duâmda ismiyle zikrettiğimden, sana bedduâ niyet

ederken, bu hayırlı duâya mazhar Hilmi Bey ismi âdeta şefaatçi oldu, beni men etti; ben de, o niyetten vazgeçtim, senin beni tâzip eden memurlarından gelen eziyete tahammül edip, o bedduâdan vazgeçtim.”¹¹

Burada da görüldüğü gibi Bedüzzamân Hazretleri Kur’ân’a, İslâma ve dâvâsına yapılan hücumlara dayanmamış ve o dehşetli hücumlara karşı bedduâ etmiş; ancak kendi şahsına yapılan zulümlere karşı da metânet ve sabırla dayanmıştır. “Hattâ bazan damarlarıma dokunduracak tarzdaki ihanetlerine karşı bedduâ etmek isterken, onların yakında ölüm idamıyla, kabr-i haps-i münferitte azapları ve bu ihanetlerinin neticesinde bana ait maslahatları ve hizmetimize menfaatleri düşündükçe, bedduâdan vazgeçiyorum”¹² demiştir.

Diğer bir eserinde de “Ben Risâle-i Nur mesleğinin esâsı ve otuz seneden beri bir düstûr-u hayatım olan şefkat i’tibârıyla, bir mâsuma zarar gelmemek için, bana zulmeden cânilere değil ilişmek, hattâ bedduâ edemiyorum. Hattâ, en şiddetli garazla bana zulmeden fâsık, belki dinsiz zâlimlere hiddet ettiğim halde, değil maddî, belki bedduâ ile de mukabeleden beni o şefkat men ediyor. Çünkü o zâlim gaddarın, ya peder ve validesi gibi ihtiyar biçarelere veya evlâdı gibi mâsumlara maddî ve mânevî darbe gelmemek için, o dört mâsumların hatırına binâen, o zâlim gaddara ilişmiyorum, bazan helâl ediyorum”¹³ diye Risâle-i Nur mesleğinin en ehemmiyetli düsturu olan şefkat cihetini nazarlara sunmuştur.

Dipnotlar:

- 1- Tebbet Sûresi: 1-5.
- 2- Mektubat, s: 343.
- 3- Son Şahitler, 2. Cild s. 95.
- 4- Mektubat, s: 343.
- 5- Mektubat, s: 343.
- 6- Buhari, Daavât: 37; Müslim, Mesâcid: 127, 128, 130-134; Müsned, 6:139.
- 7- Şuâlar, s: 584.
- 8- Emirdağ Lâhikası-1, s: 205.
- 9- Mufassal Tarihçe-i Hayatı, 2.Cilt,1998, s.1210-1217
- 10- Emirdağ Lâhikası, s. 155
- 11- Son Şahitler 2.Cild s. 121.
- 12- Emirdağ Lâhikası-1, s:137.
- 13- Emirdağ Lâhikası-1, s: 279.

07 Şubat 2013, Perşembe Yeni Asya Gazetesi